syges Ægteskab uden Adgang til Dispensation. Kommissionen har fundet det forsvarligt at opstille Dispensationsreglen ud fra den Betragtning, at man i Danmark ikke har nogen anden Afgrænsning af Begrebet Sindssygdom end den til enhver Tid herskende lægevidenskabelige Opfattelse, og at det vil være for farligt at give en Regel af saa vidtrækkende Betydning som et Ægteskabsforbud alene knyttet til en medicinsk Maalestok, der tilmed maa blive noget forskellig til de forskellige Tider.

Hvad angaar Kønssygdomme, frembyder disse som bekendt alvorlig Fare for Ægtefæller og Børnene, og man har i alle de tre Lande indgaaende drøftet og undersøgt, hvorledes man ved Ægteskabslovgivningen skulde kunne medvirke til at modarbejde Udbredelsen af disse Sygdomme. Mest rationelt synes det ved første Øjekast at kræve en Lægeundersøgelse af *alle* Brudefolk forinden Brylluppet og opstille et absolut Forbud mod, at Ægteskab blev indgaaet af Personer, der lider af Kønssygdomme. Men dels vil en saadan almindelig tvungen Lægeundersøgelse sikkert føles af de fleste som en utaalelig Byrde, ligesom den vilde volde Bekostninger for de private eller det offentlige, dels er der den væsentlige Indvending mod den, at en saadan enkelt Undersøgelse ikke vilde frembyde nogen virkelig Garanti med Hensyn til Kønssygdomme, idet den syge godt ved den enkelte Undersøgelse kan være fri for Symptomer paa Sygdommen, skønt denne stadig findes og maaske kan bryde ud Dagen efter. En saadan Undersøgelse egner sig altsaa ikke til at danne Grundlaget for et Forbud mod kønssyges Ægteskab.

Hvad angaar Forbudet i sig selv er det bleven mødt med store Betænkeligheder. I det svenske Udkast er det opstillet, dog med Dispensationsadgang, men hverken i Norge eller Danmark har man ment at kunne forsvare det. Kommissionen har ment, at det vilde betyde et altfor dybt Indgreb i den personlige Frihed, og at det, hvis det blev overholdt, maatte befrygtes at forøge Antallet af Forbindelser og Fødsler uden for Ægteskab. Disse Sygdomme er af en saadan Natur, at der er Perioder, hvor der ikke er Smittefare, og det kan efter Omstændighederne være forsvarligt, at kønssyge Personer lever i Ægteskab, naar de er paa det rene med Sygdommens Natur og tage de fornødne Forsigtighedsregler. Man har derfor ment dog at kunne indskrænke Omfanget af de Ulykker, der let følger med disse Ægteskaber, ved at tvinge de syge til at søge Læge og ved at skaffe den anden Ægtefælle Kundskab om Sygdommen; paa den anden Side har man villet undgaa at tvinge Brudefolkene til at give de ægteskabsstiftende Myndigheder Indblik i, om de lider af disse Sygdomme, idet man ogsaa har ment derved at løbe Fare for at befordre løgnagtige Erklæringer, og man har derfor affattet Reglen saaledes, at dette søges undgaaet ved, at *alle* Brudefolk blandt de øvrige Attester og Erklæringer, de skal fremskaffe inden Lysningen, tillige skal afgive en skriftlig Erklæring paa Tro og Love om, at der ikke er nogen Hindring for Ægteskabet „af saadan Grund som nævnt i § 11." Denne §, der maa aftrykkes paa Erklæringsblanketterne, lyder saaledes: „Den, som lider af Kønssygdom, der endnu frembyder Smittefare, eller af Epilepsi, maa ikke indgaa Ægteskab, uden at den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Farerne ved Sygdommen." Herved paalægges der altsaa Parterne Sandhedspligt overfor hinanden og endvidere Pligt til atsøge Vejledning og Raad hos en Læge om Sygdommen. Det beror da paa den sunde Part, om han eller hun alligevel vil indgaa Ægteskabet.

Kvindeudvalget har af de ovenanførte Grunde ogsaa taget Afstand fra den tvungne, almindelige Lægeundersøgelse og fra et absolut Forbud, ligesom man ogsaa har ment det uheldigt at kræve en Erklæring, der giver Myndighederne Indblik i Parternes Sygdomsforhold. Udvalget har lagt Vægten paa *Sandhedspligten mellem Parterne selv*, da man har ment, at Ansvarsfølelsen vil være stærkere overfor Ægtefællen end overfor Myndighederne. Udvalget havde tænkt sig Erklæringen mere fyldig og indgaaende end i Forslaget, men Kommissionen har ment det umuligt at faa mere med i Erklæringen uden at gøre den for indviklet. Den *væsentligste* Betydning ved denne Ordning har Udvalget dog set deri, at den vil komme til at virke som et Led i Tidens Stræben efter at vække *det personlige Ansvar* hos alle, Kvinder saavel som Mænd, og fremtvinge *en almindelig Kundskab* om disse Forhold. (Fortsættes).

Haandarbejdsundervisning for Drenge.

I Anledning af, at Skoledirektionen har godkendt den ny Undervisningsplan for Lyngby Kommuneskole, ifølge hvilken Haandarbejdsundervisning for Drenge blev forsøgvis indført for 1½ Aar siden, har vi henvendt os til Skolens Inspektør og bedt ham om en Udtalelse angaaende hvilke Erfaringer, der maatte være indhøstede paa dette Omraade, og har modtaget følgende Svar:

I Skolen her har Drengene i 1' og 2' Klasse siden 1. Maj 1912 øvet „1 Lektion", (40 Minutter) ugentlig i Haandgerningsarbejde (forskellige Slags Sting, syet paa en Øvelsesklud, samt Forfærdigelse af en Rygsæk), og det er Hensigten at fortsætte i Resten af 2' og i hele 3' Klasse med Øvelse i at sy paa Kannevas, Lapning og Stopning.

— Der blev begyndt med en Del Skepsis overfor Nytten af saadanne Øvelser — nu, efterat 1½ Aars Erfaring er indvunden, kan jeg udtale, at Drengene er interesserede i Arbejdet, og at Udbyttet deraf fuldt ud har svaret til de Forventninger, hvormed det daværende Skoleudvalg (cst. Distriktslæge Lemche som Formand, Redaktør Wilmann og cand. phil., Frk. G. Mundt), i sin Tid foreslog Haandgerningsarbejde for Drenge indført som obligatorisk Led af Undervisningen.

Vald. Fraas,
Skoleinspektør.